

Markéta Harasimová
Petra Nachtmanová
Josef Pepson Snětivý

Šťastné a chlupaté... Vánoce!

NaMladstelekvi
ČAS

Markéta Harasimová
Petra Nachtmanová
Josef Pepson Snětivý

Šťastné a chlupaté... Vánoce!

Copyright © Markéta Harasimová, www.marketaharasimova.cz, 2024
Copyright © Petra Nachtmanová, www.petranachtmanova.cz, 2024
Copyright © Josef Pepson Snětivý, www.pepson.cz, 2024

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2024
Photograph of Markéta Harasimová © Alena Oršoničová,
ateliér Alcafoto, 2024
Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2024

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2024

ISBN 978-80-7475-482-1 (ePUB)

ISBN 978-80-7475-483-8 (Mobi)

ISBN 978-80-7475-484-5 (pdf)

ŠŤASTNÉ A CHLUPATÉ

Markéta Harasimová

1

Anděla byla pořádkumilovná. Systematická. A zásadová. Odjakživa. Skoro až úzkostlivě. Taky kategorická, leckdy přímočaře rázná. Nedovolila by nikomu, aby si z ní dělal rohožku. Kdepak! A pokud došlo na lámání chleba, řídila se nezřídka heslem: „S kým nevyjdu, s tím vyběhnu.“

Její manžel, vlastně ještě novomanžel, představoval tak trochu protipól. Neměl povahu bordeláře, kterému od rukou odpadávají ponožky, ovšem pokud už se tak stalo, byl schopný o ně následně zakopnout. Jednoduše totiž zapomněl, že na podlaze leží.

A k těm zásadám – ne, že by se na něj nedalo spolehnout – Standa držel slovo. Rozhodně se o to zuby nehty snažil. Jenže se často nechal zviklat druhými lidmi nebo okolnostmi. Vycházel ostatním vstříc a nehleděl přitom na sebe.

Tak třeba hospoda. Nechtěl se v ní s kamarády zdržet do půlnoci, což doma avizoval s předstihem. Do jedenácti bude zpátky! Ráno přece vstává do práce. Ovšem když se jeho dobrý přítel zpil pod obraz, takže by se na svou adresu buďto vůbec nedokolébal – anebo pokud, tak se zpřelámaným nosem, případně pohmožděnými žebry a zcela jistě bez peněženky či mobilu –, nemohl ho v tom nechat. Raději tu společensky unavenou trosku doprovodil, čímž si logicky vysloužil Andělinu výtku kvůli pozdnímu návratu.

Nebo měl v plánu jít běhat. Chtěl se udržovat v kondici, přece jen byl o jedenáct let starší než jeho žena. Jenže ono začalo mrholit. Dobrá výmluva, jak místo sprintu usednout s knihou do křesla, no ne?

A tak dále.

Navíc byl Standa opravdový dobrák. Kdykoli komukoli ochotný podat pomocnou ruku. Dokonce i v případě, že si dotyčný jeho pozornost nezasloužil. A nehleděl přitom na to, že taková pomoc rozboří jeho vlastní plány. Zkrátka měkkosrdcatý typ, který ani neumí pořádně zvednout hlas.

To Anděla, ta se, panečku, uměla ozvat, když jí něco nešlo pod nos! Obvykle hystericky nekřičela, k tomu se snížila jen opravdu výjimečně, ale její mimika vždy vyzradila, co se v ní odehrává. Pokud ji někdo naštvál, stačil pohled, a už pochopil, že upadl v nemilost. Zvednuté obočí, přísná linka úst, přimhouřená víčka... a k tomu oheň, který sršel ze zornic jako podpálená vatra. Případně tón evokující ledovou kru.

A co teprve, když byla ve stresu nebo hladová!

Nejhorší ovšem byla kombinace všeho dohromady.

Ojoj, to se pak děly věci.

A právě na Boží hod se Anděla dostala pod tlak, přičemž její útroby zpívaly prázdnotou. Před svátky v práci řešili roční uzávěrku, která se musela za každou cenu dotáhnout do konce, takže ji kancelář několik dní po sobě vyplivla až kolem sedmé večerní.

A ona do toho chtěla jako typická puntičkářka připravit perfektní Vánoce.

Takže muselo být uklizeno, napečeno, nazdobeno... a to všechno dokonale! Ovšem se stodvacetiprocentním vytížením to šlo ztuha. Proto ji Štědrý den zastihl unavenou, zmoženou, otrávenou a vyčerpanou.

Večere se povedla – koneckonců jí pomáhal Standa, který zastal i spoustu jiných prací –, ale i tak po jídle zjistila, že vynervovanému žaludku tučný kapr se salátem zkrátka nesedl. Po celodenní honičce, kdy neměla v ústech jediné sousto (ne, že by věřila ve zlaté prase, ale zkrátka se najíst nestihla, jakkoli ji manžel přesvědčoval, aby si dala aspoň vánočku), trávící orgán logicky zaprotestoval.

Místo sváteční romantiky pod stromečkem tak Anděla protrpěla pětapadesát minut nad záchodovou mísou, aby nakonec spolkla tabletku pankreolanu, pro kterou musel Standa narychlo zajet ke své matce. Andělinu tchyni totiž odjakživa zlobil žlučník a na rozdíl od „mladých“, jak svého čtyřiačtyřicetiletého syna se snachou s oblibou titulovala, byla dobře zásobená.

Do rána se sice vnitřnosti v podstatě uklidnily, nicméně Anděla se bála další dávivé epizody, a tak si naordinovala asketický den o bylinných čajích. S frustrací pak hleděla na hromadu cukroví a nasávala vůni smažené ryby, jež dosud vzlínala bytem, přičemž v jejím bříse kručelo tak hlasitě, až ji z toho bolely uši. Rozzlobeně si říkala, co to jsou sakra za Vánoce,

když se téměř polovinu měsíce honila jako nadmutá koza, a potom ani nemůže ochutnat, jak se jí povedla vosí hnízda nebo rohlíčky!

Prostě všechno špatně.

„Andy, jak ti je, zlatíčko? Lepší se to trochu?“ přitočil se k ní se soucitem v očích Stanislav. Poklekl u pohovky, na které se zamotaná v dece od rána válela, a jako správný starostivý partner ji políbil na tvář.

„No, už mi bylo líp. Svátky si teda představuju jinak,“ zašklebila se.

„Já vím. Ale Štěpána už oslavíme jaksepatří,“ povzbudil ji. „A kdyby ses na to cítila, můžeme večerou vyrazit na procházku. Obejdeme třeba jenom dva bloky a za rohem se stavíme na svařák. Ten by ti neměl ublížit.“

Přes noc napadlo pár centimetrů sněhu a ochladilo se, takže bílá pokrývka vydržela. Město se zahalilo do ladovského hávu a zazářilo vánočním kouzlem. Standa dobře věděl, že tuhle atmosféru jeho žena zbožňuje, a chtěl ji potěšit.

„Uvidíme,“ zaváhala nyní, přestože to byla lákavá nabídka. Přece jen jí bylo všelijak a prázdný žaludek skoro bolel. Nehledě na slabost. Jenže než se znovu hodinu kroutit v koupelně, raději jednodenní hlavovku dodrží. Ještě pár hodin by to mohla zvládnout, a pak zkusí všechno nepohodlí zaspat.

Na zítra má připravené kuře, a když ho bez tuku strčí do trouby a udělá k němu suché brambory nebo

rýži, vytvoří relativně dietní krmi, kterou už určitě nevyklopí. Těšila se, že aspoň poslední sváteční den stráví v dobré kondici.

Jednu výhodu ovšem ta kolika mít bude, utěšovala se. Letos se aspoň jako každoročně tolik nepřežere a nehrozí jí kila navíc. Měla by se na celou tu zatračenou věc dívat z pozitivního hlediska. No ne?

„Nechám to na tobě,“ přikývl nyní manžel a nahlédl do prázdného hrnečku. „Ještě jeden čaj?“ zeptal se úslužně.

Zkřivila ústa. Žaludeční lektvar, kterého od rána vypila snad hektolitr (v jejích očích možná i víc), byl značně nechutný. Bohužel ale také účinný a pomáhal. Takže nakonec vzdychla a odevzdaně přikývla. „Asi jo. Děkuju.“

„Maličkost,“ mrkl na ni a během chvilky odkvačil. Za necelých patnáct minut byl zpátky i s novou dávkou hořkého životabudiče. „Vynesu odpadky,“ prohodil. „Koš je už skoro plný a ty kosti začínají zavánět.“

Pochválila ho za iniciativu – ze Stanislava se vyklubal téměř dokonalý exemplář manžela. Brali se po tříleté známosti začátkem léta a ona byla zprvu tou, která si svatbou nebyla jistá, protože pocházela z rozvedené rodiny. Máma s tátou spolu komunikovali obtížně, a hádky či naschvály tak byly na denním pořádku. Vypěstovala si vztahovou ostražitost. Dnes ale nelitovala, že si Standu vzala. Získala spolehlivého a nekonfliktního životního souputníka, který

k ní vzhlížel jako ke své bohyni. Měla v něm oporu, ačkoli ji občas trochu vytáčel tou svou obětavostí vůči okolnímu světu.

Zvlášť v případech, kdy na rozdíl od něho zřetelně viděla, že ho druzí zneužívají ve svůj prospěch... a to se občas stávalo.

Jenže – jak se člověk chová k ostatním, tak se bude dost pravděpodobně chovat také ke svému partnerovi. To dobře věděla. Málokdo se dokáže za každých okolností přetvařovat a situací, kdy odkope svůj charakter, je víc než dost. Tak například v supermarketu, když do vás roztržitý zákazník nabourá vozíkem, takže vlastním tělem srazíte několik láhví značkové whisky, která se roztřískají na kusy, načež vám jde k úhradě vzniklá škoda... To se pak každý ukáže v pravém světle!

Nebo do člověka na parkovišti najede neopatrný řidič a urazí mu zrcátko, případně udělá díru do laku.

Většina lidí v podobném případě projeví naturel, který jim byl sudičkami nadělen do vínku. Bez příkras. A někdy to je pěkně peprná scénka! Ve zlosti dá kdekdo průchod svému pravému já. U Standy si Anděla mohla být jistá, že bude dotyčného spíš omlouvat a každou nehodu vyřeší smírnou cestou. A stejně reagoval doma.

Pro manželství výhra.

Muž, se kterým chodila před ním, byl zcela jiného ražení. Stačila maličkost, a projevil vztek. Občas vel-

mi hlasitě. S oblibou také sahal k sarkastické ironii, kterou dokázal protivníka totálně ztrapnit.

Podobně se ovšem choval i za zdmi jejich bytu. Nakonec mu musela dát sbohem, jelikož pochopila, že má co do činění s nesnesitelným cholerickým magorem a možná i manipulátorem. Rozchod konců proběhl po italsku, mohla si tedy gratulovat za správné rozhodnutí.

Upila pár doušek čaje a pomyslela si, že zaslouží metál. Je hrdinka, když do sebe dokáže lít tenhle pelyněk nebo co ta léčivá směs vlastně obsahuje. Aby si zpříjemnila konzumaci, rozhlédla se po obývacím pokoji.

Byla na něj pyšná – zařídili ho s manželem vkusně a moderně. Potrpěla si na hladké lesklé plochy, sklo a naleštěné podlahy. Každý dekorační předmět umístili s pečlivostí sobě vlastní a ona jejich domov udržovala nablýskaný, voňavý.

Anděla si zkrátka na útulném prostředí zakládala, čistota a soulad panovaly v celém jejich bytě. Všechny místnosti byly vybavené v podobném stylu a návštěvy obvykle nechápaly, jak je možné, že jednotku vůbec někdo obývá.

Jistě, samotný Standa by takto úzkostlivý zdaleka nebyl, on ovšem plně respektoval priority své vyvolené. Nebylo v jeho zájmu vyvolávat neshody, tudíž se snažil nikde nic netrousit. Obvykle myslel i na to, že by po sobě měl uklízet, pokud už jeho přičiněním nějaký binec vznikl. Neměl s tím problém, přizpůso-

bil se snadno a rád. A manželka to ocenila, z čehož potom zase profitoval on.

Všechno fungovalo k oboustranné spokojenosti.

Pousmála se při pohledu na elegantně ozdobený vánoční stromek. Ladili ho podle nejnovějších trendů a současně tak, aby barevně zapadl do interiéru. Také se z něj linulo příjemné aroma. Anděle vadilo snad jenom jehličí, které na větvích nedrželo navzdory tomu, že ho až do Štědrého dne přechovávali na balkoně v kbelíku s vodou, kterou denně měnili.

Ale co, tak se po pokoji prostě častěji proběhne se smetákem. Za tu vůni a krásu to stojí, ne že ne!

Dokonce ani dnes, přestože se cítí tak zle, na podlaze neleží jediné smítko. Včetně těch pichlavých zelených jehliček, které zrána poctivě zametla. Může být hrdá, je vážně dobrá hospodyňka!

S úsměvem se zadívala na duhovou dekorativní růži, nedávný dárek od manžela. Byla vyrobená z hutního skla a stála na robustním podstavci, přičemž však okvětní lístky působily křehce a něžně. Měla ji moc ráda, dlouho si takovou ozdobu přála. A dojímal ji, co musel Standa pro její získání podstoupit.

Nejdříve vyhledal malou rodinnou sklárnu, jednu z posledních v republice a vzdálenou skoro tři sta kilometrů od jejich města, která mohla jeho představu přetavit v realitu. Doslova. Jelikož nešlo o sériový kousek, promyslel jeho podobu, tu zanesl na papír, a zadal výrobu na zakázku. Investoval spoustu svého

času, jen aby manželku potěšil, nehledě na částku, kterou ta krása jistě stála.

Jo, ulovila skvělého chlapa!

A žije přesně v takové harmonii, jakou si vždy představovala. Nejen citově, ale také na materiální úrovni. Tenhle vypulírovaný byt je toho důkazem.

Jenom by se jí sakra mohlo konečně udělat líp. Hlodání v prázdném žaludku nebylo nic, o co stála. Logicky. No, zkusí ho zaplnit aspoň tím hnusným čajem. Je to sice za trest, ale dopít ho beztak musí.

To je tedy den.

Boží hod, jen co je pravda!

Sáhla po šálku a ve stejnou chvíli zaslechla, jak v předsíni klaply dveře. O něco hlasitěji, než bylo u Standy zvykem, což pošmralo její zvědavost. A současně zaznamenala také manželův hlas. Co to má znamenat? On snad mluví sám se sebou? Podivila se. Tohle přece nikdy nedělal. Nebo přivedl nečekaného hosta?

Teď, když tady leží s rozhoupanými orgány, hladová, nenamalovaná a neučesaná? Ve svém stavu rozhodně nemá na návštěvu náladu! Jestli sem někoho přitáhl, musel zešílet. Kam se poděla jeho přirozená empatie? Vždycky na ni bere ohledy a dobře ji zná, ví tedy, že v momentální konstelaci o společnost nestojí... Tak co blázní?

Za chvílku však zjistila, že možné je všechno.

A nestačila zasnout.

2

„No tak... počkej... Hej... Ty trdlo... Tohle ne... neskákej!“ rozpoznala konečně Anděla slova, která z manžela padala.

Nastražila uši. Co to mele? *Neskákej?* Kdo má probůh v jejich bytě co *skákat*? Nechápavě odložila hrnek a zaposlouchala se do dalších vět.

„Neboj. Hele, nechej toho... Vydrž. Vydrž! Vždyť jsi celá mokrá a... jejda! Nebláz...ni. Ach jo.“

Anděla vytřeštila oči. Mokrý...?!

Kdo se to k nim proboha vetřel?

Navzdory slabosti se vymrštila na nohy tak svižně, až se zamotala do deky a málem sebou praštila na zem. Na poslední chvíli a za pomoci mohutného máchání paží ale bohudíky nabrala rovnováhu, takže neplánovaný tělocvičný úkon nepřeviedla v pokus o trojitého Rittbergera. S největší pravděpodobností by neslavila takový úspěch jako legendární krasobruslařský mistr. Naopak by po tom „vydařeném“ Štědrém večeru mohla ještě cestovat na pohotovost se zlomeninou.

Díky, o takovou kratochvíli nemá zájem!

Kromě toho musí okamžitě zjistit, s kým nebo ke komu Standa hovoří! Řeč, kterou vyslechla, totiž Anděle nedávala absolutně žádný smysl. Navíc na ni nikdo nereagoval, a aby toho nebylo málo, zněl manželův hlas dost rozrušeně.

A k tomu se zdá, že... no ano, on žvatlá! Šišlá. Jako by mluvil k miminu. To už proběhla pokojem a ocitla se na chodbě. Bylo tam šero, takže hmátla po vypínači, aby vrhla světlo na dosud záhadnou scénu.

Stanislav se tyčil uprostřed haly, na sobě měl stále oblečenou bundu a vyslal k manželce poněkud nejistý pohled. Nikoho vedle něj nespatriła, a tak se nechápavě rozhlédla. Nezaznamenala však živou duši. „S kým si to tady povídáš?“ zeptala se obezřetně. Ve hře byla ještě možnost, že se její muž venku z nějakého důvodu pomátl, ale něco takového jí přece jen připadalo přitažené za vlasy.

„No... já...“ zakoktal rozpačitě, a pak pokrčil rameny. „S kočkou,“ dodal potom na vysvětlenou.

„Koč...“ zarazila se. Kočka?

Zvíře?

U nich v bytě?

To... to ne! Nemá zájem o loužičky, pach exkrementů ani poškrábaný nábytek plný chlupů – odjakživa zastávala názor, že zvířata patří ven. Do přírody. Domestikace v obydlích dvounožců pro ni byla nepřipustná. Nesnesla by doma asi ani želvu, což byl jediný živočich, kterého kdysi jako dítě vlastnila. Dostala ji od babičky, která si ale později plaza v krunyři zase vzala k sobě, jelikož Anděla nebyla sto se o zvíře pořádně starat. Jakkoli byla ta péče nenáročná. A to želva nemá srst ani drápy ostřejší než pletací jehlice!

„No, spíš kotě...“ připustil manžel.

„Kde je?“ vyhrkla a přejela očima podlahu.

„Ehm... vysmeklo se mi. Takže nevím,“ pronesl opatrně.

Andělino obočí se spojilo v jeden celek a celý její postoj vyjadřoval mohutné rozhořčení. „Pane bože, můžu se zeptat, proč sem taháš kotě?“

Pokrčil rameny. „Nevěděl jsem, co jiného s ním udělat. Potulovalo se u popelnic. Tipuju, že jde o nevychytaný dárek, anebo někomu uteklo. Těžko říct. Ale vzhledem k tomu, že byl Štědrý den a ono mělo kolem krku mašličku – tu jsem mu sundal, aby se na ní neoběsilo –, tipuju spíš to první.“

Anděla ostošest mrkala a snažila se srovnat si v hlavě čerstvé informace. Takže jim po bytě běhá nějaká anonymní šelma. S bůhvíjakými nemocemi. Mokrá. Špinavá. Zabahněné tlapky se otírají o potah jejich krémové sedačky. Anebo právě zatíná drápy do luxusního voálu – záclony nechala šít na míru a nebyly levné.

„Okamžitě tu kočku najdi a vrať tam, kde jsi ji našel,“ pronesla mrazivě. „Víš dobře, co takové zvíře dokáže napáchat za škody!“

„Ale... přece toho malého chudáka nevystrčím na mráz! Tipuju, že je na nule. Celý se třepal zimou a určitě dlouho nejedl. Podle mě má tak maximálně dva nebo tři měsíce,“ kontroval Standa. „Andy, měj slitování. Nic nezničí.“

„Ne, protože pokud si s tím neporadíš ty, vynesu *to* ven sama,“ pozvedla bojovně bradu. „Fakt nemáš rozum.“ Ježíši, zrovna dneska, když se cítí zle a je vzteklá kvůli hladu, musí manžel provést takovou neuváženost!

Vážně paráda.

A ještě se tváří, že tomu kočičímu bezdomovci poskytne azyl. Na bůhvíjak dlouhou dobu! Vždyť ten přivandrovalec může i za pouhých pár hodin zlikvidovat polovinu domácnosti! Nebo přinejmenším pocuchat její fajnovou fasádu.

V tu chvíli se jí něco otřelo o lýtko, a Anděla sebou trhla. Shlédla dolů a užuž měla na jazyku pár ošklivých slov, ale když spatřila dvě dokonale kulaté modré oči, zaklesnuté do těch jejích, samy od sebe jí odumřely na rtech. Ne, že by vyměkla, jenže copak mohla nadávat něčemu tak... roztomilému?

Ale co je jí vlastně po tom, že ten sněhobílý chomáček s malými oušky a legračním špičatým ocáskem vypadá jako anděl?

A proč by měla řešit, že nemá kam složit hlavu?

Někdo se ho zbavil bez ohledu na počasí i roční období, a možná k tomu měl dobrý důvod. Třeba je to, navzdory nevinné vizáži, nevychovatelný tvor, devastující bytové vybavení! Jejím samaritánskému muži se jej zželelo, ale někdo z nich musí zachovat chladnou hlavu a jednat racionálně.

Většinou je z nich dvou ta rozumově kalkulující ona. Takže?

Zavelí, a bude po jejím.

Protože ona se představě, že její obydlí ovládne chlupatý vetřelec, nepodvolí. Nesháněla přece designový nábytek proto, aby ho dala všanc nějakému bílému neřádovi, byť je zabalený do rozkošného kožíšku a jeho kukuč ji před chvílí málem odrovnal.

„Andy, neblázni. Venku umrzne, nemáš představu, jaká je kosa. Necháme ho u nás jenom pár hodin nebo dní. Nechceš ho mít na svědomí, že ne?“

To jeho měkké srdce je vážně za trest!

Pomáhat za každých okolností! Ten chlap měl být policajt, ladil by s tím nabubřelým sloganem, který si státní orgány vymyslely, snad aby té své slavné instituci dodaly na hodnověrnosti. Anděla o něm měla své mínění, nicméně její muž by pomáhal a chránil, až by se z něj kouřilo.

Nyní nasupeně stiskla rty, sklonila se, popadla kotě a zvedla je do výšky. Chtěla je Standovi vrazit do ruky a zopakovat předchozí povel, jenže... ono to malé bílé nic začalo vydávat zvláštní zvuky, při nichž se celé drobné tělíčko tak nějak rozvibrovalo.

Vrnění?

No jo, už to tak bude. To stvoření začalo v jejích dlaních příst, přestože je ona chce vyšoupnout na mráz.

Sakra práce.

„Vidíš, líbíš se mu.“

Standova poznámka se Anděle nezamlouvala, ale dementovat to tvrzení nemohla. Kotě vážně vypada-

lo spokojeně. A když se ohlédla za sebe a jukla z okna, mohla spatřit, jak za sklem opět hustě padá sníh. Tohle zvířátko váží maximálně půl kila, víc ne. Nemá na sobě žádný tuk, který by je zahřál. Kdo ví, co baští? Ve sněhu obživu nenajde, to je jisté... a lovit myši asi ještě neumí.

Tak co? Má dát na manžela a dopřát tomu zvířeti střechu nad hlavou? Samozřejmě dočasně? Mohli by kočku zavřít v koupelně, tam by snad zničila jediné ručníky či předložky, a ty se dají nahradit. Byť jsou luxusní a stály majlant.

„Tak co, dáme tomu prckovi šanci?“

Zpříma na Stanislava pohlédla a s konečnou platností mu kotě strčila do náruče. Ochotně se ho ujal. „Maximálně do konce roku, pak půjde z domu. A vyvěsíme leták, jestli ho někdo nepostrádá. Obejdeme sousedy. Třeba opravdu uteklo, a někomu teď chybí.“

„Postarám se o to,“ přikývl manžel s viditelnou úlevou. „Vytisknu toho víc a vylepím informaci, že se našlo, ke každému vchodu v ulici. Uvidíme. Možná už jeho majitel výzvu, že se to mrně hledá, někam připíchl. Podívám se po okolí. I když téhle variantě, upřímně řečeno, moc nevěřím.“

„No, já taky ne,“ zabručela.

Standa přešlápl. „Budeme muset pořídit pár věcí, i když tady zůstane jenom chvílku. A krmení.“

„Mléko by mohlo stačit.“

„To prý kočky nesmějí.“

„Nejsi nějak moc chytrý?“ naskřela čelo.

„Četl jsem to nedávno na netu – kravské jim údajně nedělá dobře. Asi kvůli trávicím enzymům. Nakoupím radši kočičí konzervy a granule. A pořídím nádobu, do které by mohlo čůrat... a tak.“

Paráda, takže bude muset doopravdy řešit kočičí trus... Tohle vážně chceš! Pak si uvědomila jednu zásadní věc. „No jo, ale teď jsou svátky. Všude je zavřeno.“

Poškrábal se na hlavě, tato drobnost mu patrně s ohledem na okolnosti vypadla. „A jo... máš pravdu. No, tak nákup odložím. Mezitím může jíst jogurty a šunku, možná nějaký sýr. Nebo rozmrazíme maso, to by mu mohlo chutnat.“

„A čůrání vyřešíme jak?“

Standa byl muž činu a vždycky si uměl poradit. „Vymyslím to. Vystelu něčím krabici od bot a naberu u prolézaček písek. To půjde,“ rozsvítil se jeho obličej. „Žádný strach, všechno bude v pohodě.“

Zadívala se na rozčepýřeného tvora, kterému se v zajetí rukou evidentně přestávalo líbit. Začal sebou házet, mrskal ve vzduchu zadními nožičkami a pištěním se dožadoval svobody. To jsou tedy zvuky, zaškaradila se Anděla. Urvou mi uši, i když kvičí tiše. Jenže ten kmitočet... brr, protivné!

„Asi si chce hrát,“ napadlo Standu a postavil zvířátko na zem. Během vteřiny rozkmitalo tlapky a zmizelo za rohem.

„No skvělé,“ protočila panenky a vydala se za kotětem. Nejradši by pořídila úhlednou klec, která by

usměrnila jeho volný pohyb, jenže si dovedla představit Standovy protesty proti tak nehumánnímu opatření.

Manžel vstoupil do obýváku za ní a oba se začali rozhlížet. Napovědělo jim šustění kdesi poblíž sedačky. Namířili tím směrem zrak, a za okamžik bylo jasné, co za šramotem stojí. Kotě se muselo dostat na konferenční stolek, kde navštívilo mísu s cukrovím – patrně se pohybovalo rychlostí světla, jelikož páru sešlo z očí maximálně na minutu –, a poté, co ji řádně rozhrabalo, uzmulo kokosku, kterou proměnilo ve hračku. Živelně ji packami posílalo po podlaze tam a zpátky a zjevně si tu činnost užívalo. Bez ohledu na skutečnost, že ze sladkosti odpadávaly různé velké drobečky.

Anděla tiše zalapala po dechu. Pak svraštila čelo a vyšpulila rty. Dobře věděla, že její obličej se v tu chvíli proměnil v rozhořčenou masku, nezkoušela však svůj výraz ani v nejmenším opanovat. Naopak, vrhla ošklivý pohled na manžela, který se vedle ní ve stejném okamžiku tak nějak zmenšil.

„S něčím si hrát musí,“ pípl statečně.

„A víš, že ta podlaha byla ještě před chvílí jako sklo?“ pronesla mrazivě. „Teď jsou na ní mastné fleky a spousta drobků! Budu muset zamést a vytřít!“

„Je to jenom mládě. Prostě si našlo hračku.“

„Báječnou. Přímo ideální! Žes to sem ale přinesl šikulu!“

Kotě v tu ránu – jako by z jejích slov vycítilo pochvalu, přestože samozřejmě ironizovala –, štouchlo tlapkou do cukrátky tak energicky, že přistálo až u Anděliných nohou. Jako by jí nahrávalo. S nadšením poskočilo, když se nadýchaná koule odrazila od pantofle, a znovu se po ní radostně vrhlo. Anděla s nelibostí nakrčila nos, jelikož zjistila, že pod ní zůstaly kokosové stopy.

„Uklidím to,“ spustil Standa. „O nic se nestarej. Klidně si zase lehni a dopij čaj. Najdu k hraní něco vhodnějšího a to cukroví mu vezmu.“

„Klidně si zase lehni a dopij čaj,“ parodovala ho nakvašeným tónem. „Klidná teď nejsem ani omylem a ten lektvar bych nejradši vylila do dřezu, jak je hnusný. A do toho mi tady lítá chlupatý tryskáč, co jenom dělá binec! Myslím, že je mi hůř než před hodinou.“

„Ale miláčku...“ Stanislav chtěl nejspíš vyslovit nějakou útěchu, jenže koťátko se přesně v ten moment zakouslo do omlácené bílé kuličky s takovou razancí, že se rozpadla na několik kousků. Rýplo čumákem do jednoho z nich, vystrčilo růžový jazýček a pak úlomek spolкло. „A jejda,“ okomentoval to Standa. „Tohle nejez, bude ti zle!“

Teď už se Anděla viditelně nafoukla. „Výborné. Úžasné! To zvíře tady udělá hotový svinčík, a ty hledíš jenom na to, aby ho nebolelo břicho,“ založila si ruce v bok a zpražila kočku pohledem. Manžela následně taky.

Tvářil se, že si toho nevšiml. „Však se zase tak moc nestalo,“ okomentoval incident a chtěl po kotěti hmátnout, to však s neuvěřitelnou svižností uhnulo. Odrazilo se packami od podlahy a jako blesk přes sedačku – samozřejmě za použití drápků – vylétělo (skoro doslova) na stolek, kde se bez ladu a skladu válelo poházené cukroví. Něco bylo polámané a jedna rozpláclá krémová špička lnula máslovým vrškem k prosklené desce.

Ostentativně zafuněla.

Zvířátko však Andělino výbušné rozpoložení nevnímalo. Srazilo na zem další kokosku a hupslo za ní.

Stanislav pár chvil jenom tak mlčky stál, a potom se k manželce obrátil. „Asi bychom mu měli říkat Kokos... Nebo Kokosek... ne?“

Mít teď po ruce kladivo, stoprocentně by mu vyrazila mozek z hlavy. Takhle jenom stiskla ruce v pěsti a zuřivým krokem vypochoďovala z pokoje. Musí se uklidnit. Jinak provede nějakou šílenost!

A stane se z ní vdova. To nemůže dopustit, má přece Standu ráda. Přestože v tuto chvíli by ho s chutí profackovala. Ta jeho samaritánská povaha ji přivede do blázince! Proč sakra musel domů dotáhnout takovou pohromu?!

A zrovna na Vánoce, kdy se těšila na klid a mír. Kopnout do toho!

3

Zavřela se v koupelně, zapřela dlaně do umývadla a počítala do deseti. Moc to nepomáhalo, připadala si stále jako tlakový hrnec těsně před explozí.

Prý Kokos!

Kokosek!

Ten chlap je neskutečný... Podáte mu prst, a už by trhal celou ruku! Slíbila, že to kotě po nezbytně nutnou dobu ubytují, to ano. Ale proč mu kvůli tomu hned dávat jméno? Jako by jim mělo patřit napořád!

Nehledě na to, že už jméno určitě má. Tam, odkud zdrhlo, mu stoprocentně nějaké vymysleli. Oni dva si nemusí hrát na páníčky!

Anděla tedy rozhodně ne.

A vůbec, až půjde ven, nechá pootevřené dveře, a bude po problému. Ta hrouda chlupů je jistě zvědavá jako opice a vydá se zase na výlet. Potom už nebude jejich starost, kde se vyspí nebo čím zaplní břicho.

Vzdáleně zaslechla, jak manžel ke kotěti promlouvá, a dolehly k ní také zvuky smetáku rejdicího po podlaze. Aspoň, že se postará o ten nepořádek... Jenže tímhle to dozajista nekončí. Ten malý kazisvět bude řídit dál do doby, než ho odtud vyexpedují! Je to nekontrolovatelný a neovladatelný živel.

Sakra, a ona byla tak pitomá, že přistoupila na Standovu hru! Teď může leda tak tiše zuřit, protože vzít svá slova zpět... to nemohla. Připadala by

si jako bezzásadová třtina, a to je v rozporu s její povahou! Takže co? Zatne zuby, zapomene na hygienu nebo parkety bez poskvrnky, a zkusí těch pár dní přečkat.

Zkrátka má letos kompletně zkažené Vánoce.

A to byly odjakživa – navzdory tomu, nebo možná právě proto, že v dětství za moc nestály – jejími nejmilejšími svátky!

Zafuněla. Pak si tiše, jenom pro sebe, zanádaovala a rozhodla se vystoupit z úkrytu. Přece jen už to v ní tolik nevěřelo, a pokud Stanislav mezitím uklidil, mohla by skutečně dopít ten čaj, zalézt zpátky pod deku a tvářit se, že nového – dočasného – člena domácnosti nevnímá. Manžel by se o něj měl postarat, zabavit ho a zabránit dalším demoličním akcím. To-lik pro ni snad udělá, když už mu šla na ruku.

No ne?

Má právo na klidné odpoledne, noc i následující den. Nebo dva. Maximálně tři, po které tady bude ten půlkilový lotr čeřit vzduch.

Odemkla, vyšla na chodbu a preventivně uzavřela přístup do všech místností, které disponovaly dveřmi. Čím menší plochu k drancování kotěti nabízí, tím lépe. Bohužel obývací propojený s kuchyní a jídelním koutem mu zůstane k dispozici.

Ach jo.

Přehlédla nevraživým pohledem místnost, která už ale naštěstí zase vypadala spořádaně – až na de-

taily skoro jako před vpádem toho vetřelce. Podlaha byla zametená a setřená, cukroví (byť bohužel poničené) jako by samo od sebe naskákalo zpátky do mísy a na stole nespátřila jediný drobeček.

Manžel si zrovna u dřezu oplachoval ruce a mrně dřepělo na pracovní desce, před sebou talířek, na kterém se vršily nahrubo nakrájené kousky šunky. No tohle... ten lump si na rozdíl od ní pěkně debužírjuje!

Skoro se urazila.

„Už jsem přišel na to, do čeho naberu ten písek,“ obrátil se Standa k Anděle, jako by se nechumelilo. „Lavor nepoužíváme a je lepší než krabice od bot. Připravím kočkolit radši hned, než se stane nějaká nehoda.“

„Tu radši ani nepřivolávej!“ vrhla jeho směrem podmračený pohled. „Mně stačilo tamto řádění,“ ukázala palcem za sebe směrem k sedací soupravě.

„Neboj, Kokos se jenom seznamoval s novým prostředím,“ prohodil manžel. „Říkal jsem mu, že už takhle zlobit nesmí.“

„Jasně, a on ti poděkoval za výchovnou lekci,“ ohrnula rty. „Určitě se bude řídit tvými dobrými radami!“

„No tak,“ zasmál se, odhodil papírovou utěrku a přešel k Anděle, aby ji smířlivě objal. „Kokos bude v pohodě. Zvykneš si na něj.“

Kokos – jelikož to jméno mu už zůstane, jak vidno – se mezitím ládoval šunkou, až se mu dělaly boule za ušima. Skoro ji ani nekousal, házel do sebe celé

kusy a hlasitě přitom mlaskal. Sem tam mu něco upadlo na linku, a on pak – snad aby nebyl obviněn z plýtvání – každý drobek slízal. Mastné a mokré fleky, které Anděla nemohla navzdory dvoumetrové vzdálenosti nevidět, v její kapse otevíraly pomyslnou kudlu. Ačkoli takto krvelačná by ve skutečnosti nebyla. Dala by ovšem tomu pometlu s chutí pár šťouchanců do kožichu!

A to si prosím někteří lidé pořizují mazlíčky dobrovolně. A ťuntají s nimi podobně jako Stanislav. Kdo by to byl řekl! Chlap, sto pětadesát centimetrů a bezmála devadesát kilo... se nechá zblbnout kotětem!

„Nezvyknu,“ pronesla nyní vzdorovitě. „A vůbec, slíbil jsi, že vytiskneš letáky. Doufám, že je vylepíš ještě dneska!“ hodila po něm výhrůžné oko.

„Slibuju, pustím se do toho hned, jak bude hotový záchod. Teď jenom skočím pro ten písek, za chvíli jsem zpátky. Jo, a prosím tě, dej Kokosovi mezitím do nějaké misky vodu. Po té šunce může mít žízeň.“

Pootevřela ústa, aby se ohradila – ona přece není služka, která bude obskakovat toulavé kotě! Tohle je vážně vrchol! Jenže to už se Standa sebral a zamířil do předsíně. Anděla téměř automaticky vyloudila nepěkný škleb, otočila se a chvíli sledovala kotě, požírající uzeninu, jako by mu šlo o život.

Ty ani nevíš, jaké jsi měl štěstí, že tě našel zrovna ten můj *Dobromil*, pomyslela si. Takto manželovi ob-

čas říkala, když páchal ty své bohulibé skutky. Tohle jméno by mu perfektně sedlo!

Kotě konečně dojedlo, olízlo se a protáhlo. Potom růžovým jazýčkem dokonale vyleštilo skleněný podšálek, na kterém mu Standa krmi naservíroval, a zase si keclo na zadek. Začalo se rozhlížet kolem dokola, a Anděla zaujala ostražitý postoj. Beztak plánuje nějakou lumpačinu! Napadlo ji. Ale na mě si nepřijde!

Byla rozhodnutá prcka za každou cenu usměrnit. Nedovolí, aby dál demoloval její domov! I kdyby ho měla popadnout a držet v zajetí třeba celý zbytek odpoledne. Za malou chvíli však pochopila, že ona o tom, co se bude dít, opravdu nerozhoduje.

Kokos byl sice mrňavý, ale skákat uměl perfektně, jak se mohla vzápětí na vlastní oči přesvědčit. A k tomu oplýval svižností. Než se stačila nadechnout, hupsl z pracovní desky na podlahu – malinko se při tom pravda zamotal, ale hned zase nabral koordinaci – a během dvou vteřin se ztratil z jejího zorného pole. Spatřila jen špičku ocásku, mizející kdesi v útrokách obýváku.

„No... počkej!“ vykřikla a pustila se za tím torpédem. „Tohle jsme si nedomluvili! Stůj, ale hned!“

Uvědomila si, jak hloupě jedná – Standovi se kvůli takzvané výchovné lekci vysmívala, a sama teď vydává povely, jako by měla po boku přinejmenším vycvičeného labradora. Je naivní, až kam vidí!

Frustrovaně zafuněla. Kam se to zvíře podělo? Musí je okamžitě zpacifikovat. Sakra, existují kočičí obojky? Snad ano. Kdyby nějaký koupila, mohla by toho neřáda připoutat na vodítko, aby minimalizovala prostor pro jeho vylomeniny.

Jenže jsou ty zatracené Vánoce a obchody otevřou až pozítří!

Kruci.

Holt se to tady pokusí nějak ukočírovat. Rázně, bez cavyků. A Standa jí bude muset pomoci, i když celý taje, kdykoli se k tomu prátému Kokosovi přiblíží. To ale musí přestat! Někáký nalezenec nebude řídit jejich domácnost.

Komandovat je!

A vůbec – třeba se ještě dnes během odpoledne nebo nejpozději do večera ozve jeho majitel, a bude po celé té chlupaté anabázi.

Kéž by!

Anděla obcházela pohovku a nahlížela do každého kouta, jenže ať se snažila, jak chtěla, kotě nikde nespátřila. Copak se vymizovalo? Nebylo by to na škodu, ale v něco takového bohužel nemohla doufat. A tak hledala dál.

Oči měly smůlu, zato jí o pár sekund později napověděl jiný smyslový orgán. Zděšeně se popadla za hlavu. Ne. Ne!

Sakra... vždyť ta nestvůra tady někde stoprocentně... kadí! A ten smrad! To snad ani není možné!

Jako by tu kálel přinejmenším hroch! Co hroch. Stádo hrochů!

Bože. Bože.

Tohle je zlý sen!

A kam vůbec Kokos ten bobek umístil? Odporný puch se rozprostírá úplně všude, může ležet kdekoli. Brr... beztak to do večera nevyvětrá! Musí ty výkaly – stoprocentně je jich celá hromada – honem uklidit.

Ale napřed otevře okno, jinak se zalkne. Nebo pozvrací. Zase!

Má sakra tohle zapotřebí?! Ne!

Usilovné hrabání Andělu nasměrovalo zpátky do středu místnosti. Rejdila očima tam a zase zpátky, ale ten malý neřád musel být i s nadílkou, kterou vyplodil, dobře ukrytý. Začínala už pociťovat skoro zoufalství, jelikož zápach navzdory otevřenému oknu spíš nabýval na síle, než aby z místnosti vyvanul. Cítila, jak její vnitřnosti opět protestují a zpod víček jí málem vyhrkly slzy zlosti.

Až se Standa vrátí, přetrhne ho jako hada. Nebude si brát servítky! Prostě ne. Totálně jí tím „dárečkem“ zničil volné dny, které má před sebou. Potřebovala si odpočinout po tom kalupu v zaměstnání, odfouknout si.

A místo toho bude lítat kolem téhle potvory!

Dobře věděla, proč nikdy nechce zvíře. Ti čtyřnozí ničitelé nejsou k ničemu dobří, a ona se nenechá se přesvědčit o opaku. Co na tom, že vypadají rozto-